

Agatha Raisin ja surmatants

Agatha Raisin ja
SURMATANTS

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

M. C. Beaton
Agatha Raisin and the Deadly Dance
St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Copyright © 2004 by M. C. Beaton

Kujundanud Villu Koskaru
Toimetanud Marin Vinkel

Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-302-1
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Richard Rasdallile Stow-on-the-Woldist, tema naisele Lynile ning lastele Luke'ile, Samuelile ja Bethanyle. Ja palju tänu Richardile Agatha aju vaba ruumi tekitamise eest.

ÜKS

Asjaolu, mis viimaks sundis Agathat omaenda detektiivbürood avama, oli seik, mida ta mõttes tavatses nimetada Pariisi intsidendiks.

Cotswoldi piirkonna Carsely küla haaranud suvine loidus oli Agatha rahutuks muutnud ja ta otsustas nädalaks Pariisi puhkama sõita.

Agatha oli rikas naine, kuid nagu kõiki rikkaid inimesi, haaras tedagi ajuti säästlikkuse maania, nii oli ta reserveerinud toa väikeses hotellis Ladina kvartalis Saint Germain des Pres' lähedal. Ta oli Pariisis ennegi käinud ning näinud kõiki vaatamisväärsusi, seekord soovis naine lihtsalt istuda kohvikutes ja vaadata inimesi ning võtta ette pikki jalutuskäike Seine'i kallastel.

Aga Pariisis läks esimese kahe päeva järel veel palavamaks, kui Carselys oli olnud ja toas ei olnud konditsioneer. Kui temperatuur oli tõusnud 41 kraadini Celsiuse järgi ning

Agatha öösel niiskete linade vahel vähkres, avastas ta, et Pariis ei maga iialgi. Üle tee oli kaks terrassiga restorani ja kella üheni öösel käisid akordionimängijad söøjailt raha lunimas. Kuulates järjekordset versiooni „La Vie en Rose’ist” kujutles Agatha, kuidas ta heidab läbi akna välja käsigranaadi. Lau-lule lisaks veel liiklusmüra ja liiga palju joonud turistide lärm. Pärastpoole, kui viimastel paha hakkas, võis kuulda öökimist.

Sellegipoolest otsustas Agatha näha Pariisi niipalju kui võimalik. Metroo oli odav ja viis igale poole.

Oma reisi neljandal päeval laskus ta Maubert–Mutualité juures metroosse. Naine istus perroonil kõvale plasttoolile ning võttis välja metrookaardi. Ta kavatses minna Rue de Rivolile W. H. Smithi kauplusse ja osta mõned ingliskeelsed raamatud.

Rongi lähenemist kuuldes toppis Agatha kaardi käekotti tagasi, avas vaguniukse hõbedase käepideme abil, mis teda esimese reisi ajal suuresti segadusse oli ajanud, ja astus rongi peale. Ta tajus selja taga trügimist ning tundis samal ajal, kuidas käekoti õlarihm kuidagi vappus.

Naine vaatas allapoole ja nägi, et käekott on avatud ja rahakott kadunud.

Agatha põrnitses raevunult meest, kes trüginud oli. Too oli keskmist kasvu, valge naha, mustade juustega, seljas sinine särk, jalas sinised teksased.

„Kuule, sina!” lähenes ta mehele. Too lipsas vagunist välja järgmise, Agatha kannul. Just siis, kui naine ettepoole kummardus, et vargast kinni haarata, liikus rong paigast, mees kis-kus aga vaguniukse lahti ning hüppas perroonile, samas kui rong tulivihase Agatha, kel niipalju jõudu polnud, järgmise jaama viis.

Agatha süüdistas juhtunud juuksurit. Keegi Pariisi juuksur oli talle öelnud, et Mauberti kandis pole kuritegevust, kuna siin on tohutu suur politseijaoskond. Niisiis sõitis Agatha metrooga Mauberti tagasi, sööstis eskalaatoriga üles ja nõudis juhatust, kuidas jaoskonda minna. Talle öeldi, et see on kohe nurga taga.

Politseijaoskond oli inetu moodne ehitis, mille peasissekäiguni viis järsk trepp. Higest ja pahameelest tilkudes ronis Agatha üles vastuvõturuumi. Kuulikindla klaasi taga istus väga ilus, pikkade tumedate juustega tüdruk.

Agatha purskas välja loo, kuidas teda rööviti, oodates, et ta juhatatakse kohe edasi mõne uurija juurde, kuid tüdruk asus teda ise küsitlema. Kibedalt mõtles naine, et nii noor ja kena näitsik peaks koha loovutama kellelegi pisut autoriteetsemale.

Agathal oli vedanud, kuna rahakotis oli olnud vaid kuus eurot ning krediitkaardid olid kõik hotelli seifis. Pass oli käekoti teises sahtlis.

Küsimustele vastanud ja passi ära andnud, kästi tal istet võtta ja oodata.

„Miks teil siin konditsioneer ei ole,“ torises naine, aga ilus tüdruk vaid naeratas talle lahkelt.

Lõpuks tuli välja pikka kasvu politseinik ning juhatas Agatha kõrvaltuppa. Mees istus laua taha ning viipas vastastooli poole. Ta nägi välja, nagu pärineks ta raamatu „Don Quijote La Manchast“ illustratsioonilt. Jälle kirjeldas Agatha üksikasjalikult röövimist, lõpetades sõnadega: „Pariis kubiseb sandarmitest. Te võiksite alla metroosse minna ja vargaid püüda.”

„Me teeme seda, iga päev,“ vastas mees rahulikult suurepärasel inglise keeles.

„Ma olen ise ka detektiiv,” lausus Agatha suureliselt.

„Kas tõesti?” sõnas Don Quijote, näidates üles pisukest huvi. „Missuguses politseijaoskonnas te Inglismaal töötate?”

„Mitte üheski. See tähendab, ma kavatsen avada omaenda detektiivbüroo.”

Huvisädemeke hajus. „Oodake siin,” lausus mees.

Tema laua taga oli peegel. Agatha tõusis ja silmitses peeglis oma nägu. Ta oli palavusest vähkpunane, tema tavaliselt läikivad pruunid juuksed olid niisked ja sorgus.

Kui mees tagasi tuli, käes trükitud leht allakirjutamiseks, võttis Agatha taas istet. Kirjutis oli prantsuskeelne.

„Mis siin seisab?” nõudis Agatha

„See on teie kindlustuse jaoks ja teatab, et kui me ta kätte saame, saab ta kolm aastat vangistust ja kolm tuhat eurot trahvi. Kui me leiame teie rahakoti, saadetakse see Briti saatkonda. Andke allkiri siia.”

Agatha kirjutas alla.

„See on kõik.”

„Üks hetk. Aga kuidas jääb pätipiltidega?”

„Kuidas, palun?”

„Kurjategijate fotod. Ma tunneksin selle lontruse otsekohe ära.”

„Sama mees on täna hommikul varastanud veel kolmelt inimeselt. Nemad on prantslased. Teie teenete järele pole vajadust.”

Raevunud Agatha tõusis püsti. „Ma saaksin sellega iga kell paremini hakkama kui teie.”

Mees naeratas vaevumärgatavalt ja huvitult. „Siis soovin teile edu.”

Agatha suundus joonelt oma hotelli ja kirjutas end välja. Ta läheb koju ja rajab omaenda detektiivbüroo. See mõte oli teda painanud juba nädalaid, aga rahakoti vargus oli pannud naise nüüd tundma, et ta ei kontrolli olukorda. Agatha Raisin armastas alati olukorrast üle olla.

Charles de Gaulle'i lennujaamas oli ta just teel oma värvasse, kui takerdus rahvahulka, mida ohjas politsei. „Mis toimub?” päris Agatha mehelt enda kõrval.

„Keegi on mingi kohvri või paki järelvalveta jätnud.”

Agatha ootas pahameelest pulbitsedes. Siis kostis tohutu plahvatus. Ümberkaudsest jutuvadast mõistis ta, et pakk, mis iganes seal sees siis polnud, oli järelvalve all õhitud. Heathrow's ja teistes lennujaamades oleks ehk omanikku oma kohvrile või pakile järele hõigatud, aga näis, et Prantsusmaal tullakse lihtsalt kohale ja õhitakse see pikema jututa.

Kui Agatha Heathrow'st kodu poole sõitis, hakkasid taevasse kogunema mustad pilved ja selleks ajaks, kui ta Carselysse viivale teele pööras, vappus kogu ümbrus kohutavas äikesetormis.

Agatha kaks kassi, Hodge ja Boswell, tulid talle uksele vastu. Koristaja Doris Simpson käis Agatha äraolekul siin iga päev, andis kassidele süüa ning laskis neid aeda.

Agatha viskas kohvri esikusse, läks läbi köögi ning tegi tagaukse lahti. Pea kohalt õlgkatuselt voolas vihmavett, kuid õhk oli värsk ja lõhnav. Kartes, et tuhin enda detektiivbüroo luua kustub, otsustas Agatha külastada oma sõbrannat proua Bloxbyd, kohaliku vikaari abikaasat.

Kümne minuti pärast andis naine kirikla ukse taga kella, süüdlaslikult mõeldes, et oleks vist pidanud ette helistama.

Kuid proua Bloxby avas ukse ja tema leebet nägu valgustas naeratus, mis ütles tere tulemast. „Proua Raisin! Kui kena. Tule sisse. Miks sa nii vara tagasi tulid?”

„Mind rööviti,” vastas Agatha. Ta andis oma seiklusest ülevaate.

„Sa langesid vaid taskuvarga ohvriks,” parandas vikaari naine teda pehmelt. „Pole sinu moodi lasta millelgi sellisel end Pariisist minema peletada. Arvasin, et armastad Pariisi.”

„Armastangi, enamasti,” vastas Agatha närviliselt. „See oli peamiselt kuumusest ja magamatusest. Ja et mind niiviisi politseist minema saadeti! Nende häda on selles, et neil kulub kogu aeg demonstratsioone passides, neil ei jäägi tavaliste inimeste jaoks aega.”

„Seda sa ei tea.”

„Igatahes andis see mulle vajaliku tõuke avada oma detektiivbüroo. Sina ei pea seda heaks mõtteks, ega ju?”

„Peaa ikka,” väitis proua Bloxby, ehkki ta tegelikult arvas, et selline töö kujuneb tuimaks ja üsna rämpseks, hoiaks oma ettevõtte tema rahutu sõbranna meeli kütkes ja aitaks vältida seda, et ta ikka ja jälle armub ning siis haiget saab. Agathal oli armumissõltuvus.

„Olen oma büroo avamisest mõelnud juba mõnda aega,” lausus Agatha. „Tunnen, et vajan mingit ametlikku staatust. Olen hea ärinaine ja tunnen kindlalt, et sellest saaks asja. Politseil on tänapäeval nii kiire ja maajaoskondi on üksteise järel kinni pandud. Neil ei jätku aega väikeste sissemurdumiste, kadunud teismeliste või uitama läinud abikaasade jaoks.”

„Ja kui sellest asja ei saa?” küsis proua Bloxby.

Agatha muigas. „Ma võtan selle oma maksudest maha. Kas Jamesi maja on keegi ära võtnud?”

See polnud juba mõnda aega enam Agatha eksabikaasa James Lacey maja, aga Agatha unistas ikka veel, et ühel päeval tuleb mees külla tagasi. Naine ei suutnud mõelda, et too majake tema naabruses kellelegi teisele kuuluks. Maja kahte eelmisse omanikku oli Agatha armunud olnud.

„Tegelikult on küll. Keegi proua Emma Comfrey, pensionil riigiteenistuja. Sa peaksid talle viisakusvisiidi tegema.”

„Võib-olla. Aga mul on palju tegemist. Homme lähen Mircesteri kinnisvaramaakleri jutule ja vaatan, millised kontoripinnad on pakkumisel.”

Proua Bloxby märkis endamisi nukralt, et niipea, kui Agatha oli teada saanud, et tema uus naaber on naisterahvas ja veel pensionär, kadus tema huvi otsekohe.

Detektiivbüroo rajamine võttis hulga rohkem raha, kui Agatha uneski oleks arvanud. Kasvanud üles Raymond Chandleri* tüüpi filmide vaimus, oli ta olnud kindel, et tuleb lihtsalt istuda kontoris ja oodata, kuni õõtsub sisse elegantne kaunis daam – või midagi umbes taolist.

Netis surfates avastas Agatha ruttu, et detektiivbüroodelt oodati laia teenuste valikut, mis hõlmas muuhulgas kõikvõimalikku moodsat tehnoloogiat, nagu nn lutikate paigaldamist ja mahavõtmist, foto- ja videomaterjalide hankimist ning liikvideerimist, elektroonilist seiret.

Siis oli veel tarvis kedagi, kes võtaks vastu telefonikõnesid, kuni ta ise kontorist ära on. Agatha oli nüüdseks piisavalt tark taipamaks, et ühe-naise-operatsioonid eksisteerivad ainult

* Ameerika krimikirjanik 20. sajandi esimesel poolel – tlk.

raamatutes. Kui ta tahab midagi teenida, tuleb kõigepealt kõvasti investeerida asjatundjate palkamisse.

Leidnud kontori Mircesteri kesklinnas, pani ta kohalikku lehte kuulutused. Foto- ja videomaterjalide tarvis pal- kas Agatha provintsilehest pensionile jäänud endise fotograafi Sammy Alleni, leppides kokku, et maksab talle tehtud töö alusel. Samadel tingimustel kindlustas naine endale politseist pensionile läinud tehniku Douglas Ballantine'i teened elekt- roonikaga toimetulekuks.

Aga sekretäriks tahtis Agatha kedagi intelligentsemat, kes ka ise detektiivitööd teha suudaks.

Ta hakkas juba lootust kaotama. Soovijad olid väga noored ja paistis, et nad kõik on kaunistatud mitmesuguste ihunee- tide ja tätoveeringutega.

Agatha hakkas just aru pidama, kas ta peaks ehk proo- vima ise natuke sekretäritööd teha, kui kontoriuksele kopu- tati. Uksel polnud jääklaasi, mis oleks sobinud Agatha vana- moodsa ettekujutusega detektiivbüroost.

„Tulge sisse,” hõikas Agatha, mõeldes endamisi, kas see võiks olla tema esimene klient.

Sisenes väga pikk ja kõhn naine. Tal olid paksud hallid lühikeseks lõigatud juuksed, pikk kõhn nägu ja terased pruu- nid silmad. Naisel olid väga suured ja tugevad hambad, suured labakäed ja -jalad, mis olid kängitsetud tugevatesse tänava- kingadesse. Käed olid sõrmusteta. Seljas oli tal tviidkostüüm, mis nägi välja, nagu oleks see tal olnud juba aastaid.

„Palun istuge,” sõnas Agatha. „Kas ma tohin teile pakkuda teed? Kohvi?”

„Kohvi, palun. Kaks suhkrut, ilma piimata.”